

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De sacris tribus virginibus, quae de Folkenrode reuersae sunt Coloniam,
cap. 85

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

IN Folcodefrode, domo ordinis Cisterciensis, *Revela-
tiones de
Sodalib^{us}
S. Ursula*
quæ in Thuringia sita est, Abbas quidam ante an-
nos paucos defunctus est, qui circa sanctorum
reliquias satis extiterat deuotus: vnde & Dominus
huiusmodi ei visionem ostendere dignatus est. No-
cte quadam in somnis Coloniam in ecclesiam sancta-
rum vndecim milium virginum se transpositum vi-
dit, extra eius septa, iuxta quendam murum, tria vir-
ginum corpora sepulta intellexit, quarum nomina
sunt Theomata, Cleomata, Christiancia. Mox Colo-
niam pergens, & locum reuelatum ex cunctis indicijs
cognoscens, Abbatissam adiit, visum exposuit, & vt
sibi quærere liceret, quas viderat, petiuit & obtinuit.
Ostensus est ei quidam nomine Vlricus, cui consue-
tudo erat earundem sacrarum martyrum corpora ef-
fodere: conductus verò ab Abbate, cum in loco deno-
minato duos reperisset sarcophagos, & vno aperto,
inter ossa sacra pectinem pulcherrimum vidisset, con-
cupiuit & tulit, eumque chirothecæ suæ immissum,
in sinum proiecit: à quo cum impediretur in fodiendo,
eum extraxit, super fossam illum ponens in loco emi-
nenti. Superueniens quædam ex sororibus, tam curia-
litate quam sanctitate pectinis delectata, secretè tu-
lit, & abiit. Corporibus verò effossis, & in scrinio
decenter compositis, cum manè Abbas cum eis
proficisci proposuisset, eadem nocte in forma & ha-
bitu virginali illi in somnis apparentes, dixerunt:
Tecum ire non possumus. Quibus cum respondisset:
Quare dilectissimæ dominæ? subiunxit vna: Quia pe-
ctinem meum perdidisti, quem mihi mater mea dedit,
cum de patria mea egrederer. Et ille: Quis habet illud,
domina mea? respondit: Quando Vlricus sepulchrum
meum aperuit, & vidisset illum, chirothecæ suæ impo-
suit, cum qua abscondit illum in sinu suo: quem cum
extractum super marginem fossæ posuisset, superue-
niens quædam sanctimonialis Friderindis nomine, fu-
rata est illum, Manè ad Abbatissam veniens ait: Quod
est nomē hominis, qui virgines has effodit? respōdit,
Ll Vlricus:

Ulricus, & adiecit, Est hic aliqua domina, quæ vocetur Friderindis? respondente ea; Etiam, subiecit: Peto vt vterque vocetur: quod cum factum esset, ait Ulricus; Quando corpora sacra effodisti, pectinem ibi inuenisti, cetera quæ supradicta sunt adjungens. Respondente illo, Domine verum est. Conuersus ad Friderinden dixit, Et vos domina tulistis illum: qua confitente, subintulit, Rogo vt restituatis pectinem, quia sine illo mecum ire renuunt, quem cum celerius rerulisset, & ab Abbate in scrinio positus fuisset, ad monasterium suum illas deuexit, in quo cum multa gloria sunt susceptæ, & in loco honesto locatæ. In magna fuerat ueneratione, sed hoc quam diu vixit Abbas ille, cui se reuelauerant. Tempore schismatis, quod erat inter Philippum & Ottonem reges Romanorum, cum diuersa bella occuparent Thuringiam, timore illorum, eadem sacra corpora cum cæteris reliquiis & ornamentis deportata sunt super quandam testudinem, locum secretum satis. Pace terræ reddita, cum singula locis suis restituerentur, scrinium cum virginibus neglectum est in iam dicta testudine: vnde indignantes, duabus vicibus thecam suam terribiliter concusserunt, ita vt ab omnibus posset audiri: bis etiam sacristæ in somnis apparuerunt dicentes, quod recedere vellēt de loco, in quo ita haberentur contemptui. Quæ cum non proficerent, neque concussionibus, neque reuelationibus, in quadam nocte solenni, infra matutinas, ante gradum presbyterij stantes, & in habitu decentissimo omnibus apparentes, primum inclinauerunt versus altare, deinde more eorum, qui in via sunt dirigendi, se vertentes Abbati, & omnibus inclinantes, per quoddam ostium, quod penè semper clausum erat, exierunt: quas licet omnes vidissent, estimabant tamen singuli, se illas singulariter vidisse. Dictis matutinis, vnus monachorum, ducto seorsum Abbate, confessus est se ante gradum, hora & modo prædicto, tres speciosissimas vidisse virgines. Cui cum respondisset, Et ego vidi; venerunt alij, & responsum est eis simile: cumque deprehendisset, quod ab omnibus visæ fuissent, cœpit cum

omni-

omnibus quæstionari quænam essent, vel quæ causâ foret visionis. Cui cum diuersi diuersa responderent, ait vnus, diuinitus vt puto inspiratus; Puto eas fuisse sacras illas virgines, quæ de Colonia nobis allatæ, tanto tempore super testudinem talem à nobis neglectæ sunt. Statim accedentes ad scrinium, cum nihil in eo reperissent, territi Abbatem miserunt Coloniam, vt illas reduceret. Veniens verò Coloniam, cum Abbatissæ & conuentui rem per ordinem recitasset, atque easdem virgines in locis, vnde sublatae fuerant reperissent. Abbati, vt sibi redderentur supplicanti, totus conuentus respondit: Bene veniant nobis dilectissimæ domicellæ nostræ, bene veniant, certè ex quo vobiscum esse noluerunt, non eas illuc remittemus: datumque ei est caput cuiusdam alterius virginis, cum quo tristis repedauit. Adhuc puto eandem Friderindim viuere, & vix aliqua soror est in eadem ecclesia, quam tam iocunda lateat historia.

CAPVT LXXXVI.

SVnt apud nos de eodem sacro collegio duæ sacrae virgines, etiam per reuelationes inuenta. Domina Eufemia Abbatissa, quæ ante annos paucos defuncta est, cum adhuc puella esset in scholis, duæ ei virgines in somnis apparuerunt, quæ sub extrema parte dormitorij, quod cellario continuum erat, se indignè iacere cõqueste sunt. Illa, sicut puella, visum vt visum reputans, tacuit: postea cū esset adulta, secundò ei in loco eodem sub forma & habitu speciosissimarum virginum cingulo tenus apparuerunt; quasi dicerent: Exire de loco isto non possumus, nisi per te. Tunc memor primæ visionis, eâ quæ potior videbatur, interrogauit, dicēs: Quod est nomē tuū? respōdit illa, Anastasia. Ab illo tēpore Eufemia impōtunè cōuentui cepit suggerere, quatenus cellariū vsq; ad finē dormitorij extēderēt, dicēs sine ambiguitate, duas ibi virgines esse reperiēdas; pollicebatur etiā, quod tres solidos cōmunib; expēsis superadderet. Acquieuit tandē cōuentus, & sicut mihi retulit Rēbodo Cōuersus noster, cui idē opus fuerat cōmissum, cum ter-